

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Ľubici Filovej, v právnej veci navrhovateľa: **MAC TV, s.r.o.**, so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej *Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s.r.o.*, so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisii**, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 24. septembra 2013, č. RP/082/2013 a rozhodnutia odporcu zo dňa 24. septembra 2013 č. RP/083/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 24. septembra 2013, č. RP/082/2013 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 24. septembra 2013 č. RP/083/2013 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 5. novembra 2013 č. RP/083/2013 **v y l ú ě i l** na samostatné konanie.

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 735,79 EUR na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., vedený v T. . číslo účtu X., v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

1.

Napadnutým rozhodnutím zo dňa 24. septembra 2013, č. RP/082/2013, vydaným v správnom konaní č.: 208-PLO/O-2365/2013 Rada pre vysielanie a retransmisiu ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) navrhovateľovi uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e/ uvedeného zákona vo výške 10.000,- EUR za porušenie povinností ustanovených v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona, ktorého porušenia sa dopustil tým, že v rámci televíznej programovej služby JOJ dňa 04.03.2013 o cca 19:36 hod. odvysielal v rámci programu *Noviny* príspevok s názvom *Nechtiac zrazil kamaráta*, ktorý svojím obsahom a spôsobom spracovania, a síce zobrazením utrpenia a autentických prejavov žiaľu matky nad stratou svojho syna – obeť tragickej dopravnej nehody, zasiahol do jej ľudskej dôstojnosti. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „*Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila*“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

2.

Napadnutým rozhodnutím zo dňa 24. septembra 2013, č. RP/083/2013, vydaným v správnom konaní č.: 209-PLO/O-2366/2013 Rada pre vysielanie a retransmisiu ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000

Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) uložila navrhovateľovi § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 15 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 2.500,- EUR za porušenie povinností ustanovených v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona, ktorého porušenia sa dopustil tým, že v rámci audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie na stránke www.joj.sk v sekcii *NOVINY.SK* a podsekcii *Krimi* dňa 13.03.2013 poskytoval program s názvom *M. (†28) prešiel kamarát. Videla to jeho mama*, ktorý svojím obsahom a spôsobom spracovania a síce zobrazením utrpenia a autentických prejavov žiaľu matky nad stratou svojho syna – obeť tragickej dopravnej nehody, zasiahol do jej ľudskej dôstojnosti. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „*Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila*“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

3.

Proti obom uvedeným rozhodnutiam podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutia odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Navrhovateľ v dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutými rozhodnutiami bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisu a je nedostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Navrhovateľ poukazom na skutkové okolnosti, týkajúce sa napadnutých rozhodnutí Rady ako spoločné dôvody odvolania uviedol nevykonanie dôkazov a nevyhotovenie zápisnice z vykonaných dôkazov, nedostatok právomoci na rozhodovanie o zásahu do ľudskej dôstojnosti, *ne bis in idem* a *lis pendens*, nezákonné obmedzenie slobody prejavu.

Námietkou nevykonania dôkazov a nevyhotovenia zápisnice z vykonaných dôkazov navrhovateľ namietal, že Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu a písomné vyjadrenie účastníka konania, pričom Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu z vysielania predmetného programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu Rady, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považoval v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam – zápisnica, poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila. Dôvodil, že zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahradiateľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu, na vlastné oči videli. Namietal, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 03.04.2012.

K námietke nedostatku právomoci na rozhodovanie o zásahu do ľudskej dôstojnosti navrhovateľ uviedol, že ochrana ľudskej dôstojnosti a prípadné spory medzi fyzickými osobami a právnickou osobou, ktorá do ľudskej dôstojnosti mala zasiahnuť, sa jednoznačne spravujú ustanoveniami občianskeho práva pričom jediným orgánom, ktorý má právomoc rozhodovať spory o ochranu osobnosti (ľudskej dôstojnosti) je výlučne súd, a nie orgány výkonnej moci. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného správneho orgánu, ktorou odôvodňuje svoje oprávnenie k sankcionovaniu za porušenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní. Vyslovil názor, že uvedené ustanovenie nezmocňuje Radu na riešenie sporov o ochranu osobnosti a rozhodovanie o tom či vysielateľ zasiahol do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby, nakoľko táto kompetencia je vyhradená výlučne všeobecným súdom na základe § 7

O.s.p. Tvrdil, že Rada v napadnutých rozhodnutiach aplikovala výlučne formálny aspekt, pričom opomenula posúdiť obsah existujúceho právneho vzťahu. Dôvodil že, ak by sa pristúpilo na aplikovaný výklad Rady uvedený v napadnutých rozhodnutiach, podľa ktorého posúdenie otázok ľudskej dôstojnosti nie je len vecou súdnej ochrany v sporovom konaní, dochádzalo by k porušovaniu základnej zásady procesného práva *ne bis in idem*. Tvrdil, že aplikácia ochrany podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zo strany Rady sa môže vykladať jedine ako ochrana následná až po právoplatnom rozhodnutí súdu o tom, či došlo alebo nedošlo do zásahu do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby a akýkoľvek iný výklad predmetných ustanovení nie je možný a neunesie test ústavnosti, nakoľko by viedol k vzniku absurdných situácií a znamenal by porušenie ústavou a Dohovorom garantovaných práv vysielateľa na prístup k súdu, právnu istotu a predvídateľnosť práva a spravodlivé súdne konanie.

Navrhovateľ v námietke *ne bis in idem* a *lis pendens* poukázom na čl. 50 ods. 5 ústavy namietal, že zo skutkového stavu v danej veci vyplýva, že Rada viedla voči vysielateľovi dve správne konania, v ktorých vydala 2 samostatné rozhodnutia, hoci v oboch prípadoch išlo o identickú vec a ten istý správny delikt. Tvrdil, že konanie Rady je v priamom rozpore s právom vysielateľa nebyť opätovne stíhaný za totožný správny delikt, a preto predmetné konanie Rady v správnych konaniach, ktoré predchádzali napadnutým rozhodnutiam predstavuje takú vadu konania, ktorá má vplyv na zákonnosť oboch napadnutých rozhodnutí a zároveň predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

V námietke nezákonného obmedzenia slobody prejavu poukázom na to, že konštantná rozhodovacia prax všeobecných súdov považuje za nevyhnutnú podmienku preukázania akéhokoľvek zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dostatočnú identifikáciu a individualizáciu osoby, do ktorej práv malo byť zasiahnuté. Uviedol, že argumenty Rady použité v napadnutých rozhodnutiach nemajú žiaden právny ani skutkový význam, ktorý by určoval dostatočnú identifikáciu fyzickej osoby, keď fyzická osoba (matka) je v predmetných príspevkoch označovaná len ako matka obete bez akejkolvek identifikácie prostredníctvom základných identifikačných údajov – mena, priezviska alebo podobizne. Dôvodil, že fyzická osoba zo strany vysielateľa nebola dostatočne identifikovateľná, a preto ani dostatočne individualizovaná tak, aby bolo možné uvažovať vôbec o tom, či vysielateľ zasiahol do jej ľudskej dôstojnosti. Namietal, že napadnuté rozhodnutia v časti

identifikácie fyzickej osoby vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu, čím zasahujú do práv vysielateľa a to do práva na spravodlivé súdne konanie.

Navrhovateľ ďalej dôvodil, že akýkoľvek zásah alebo obmedzenie šírenia informácií zo strany orgánov verejnej moci je potrebné považovať ako zásah do slobody prejavu poukazom na čl. 26 ods. 2 prvej vety v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy. Uviedol, že kľúčovou úlohou odvolacieho súdu v odvolacom konaní bude posúdiť, či Rada napadnutými rozhodnutiami ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodla o obmedzení práva vysielateľa na slobodu prejavu, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu – IV. ÚS 362/09, PL US 22/06, m.m. PL ÚS 6/04, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 362/09, PL US 7/96. Tvrdil, že z doterajšej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody, teda aj slobody prejavu, možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom resp. na základe zákona, zodpovedá niektorému ústavnému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom a musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality (m.m. I. ÚS 4/02, I. ÚS 36/02, I. ÚS 193/03). Súčasne navrhovateľ zdôvodňoval argumenty alokované do testu proporcionality založenom na hľadanie odpovedí na otázky – kto, o kom, čo, kde, kedy a ako v danom prípade hovoril (uverejnil informáciu).

4.

Odporca vo vyjadrení sa k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhoval napadnuté rozhodnutia potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia odporca nesúhlasil s odvolacími námietkami navrhovateľa. Uviedol, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona. Vyslovil názor, že napadnuté rozhodnutia majú všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., sú riadne odôvodnené a vychádzajú zo skutkového stavu zisteného v súlade s ustanoveniami zákona

č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľ napadnutými rozhodnutiami ani postupom správneho orgánu nebol ukrátený na svojich právach, považujúc napadnuté rozhodnutia za súladné so zákonom.

5.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7SŽ/11, 12/2013 z 26.02.2015 napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako vecne správne potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p., konanie o preskúmanie rozhodnutia odporcu zo dňa 05.11.2013 č. RP/083/2013 vylúčil na samostatné konanie, navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania a súčasne ho zaviazal zaplatiť súdny poplatok. Najvyšší súd ako súd odvolací dospel k záveru, že Rada sankcionovala navrhovateľa za odvysielanie predmetných spravodajských príspevkov potom, ako mala preukázané, že ich obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby (matky obete tragickej dopravnej nehody), hoci vzhľadom k obsahu príspevkov takéto zobrazenie nebolo nevyhnutné a išlo o samoučelné konanie zo strany vysielateľa za účelom zatraktívnenia vysielaní podmieňujúcich sledovanosť. Konanie o preskúmanie rozhodnutia odporcu zo dňa 05.11.2013 č. RP/083/2013 vylúčil na samostatné konanie v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 112 ods. 2 O.s.p., keďže ohľadne uvedeného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu neboli splnené podmienky pre spoločné konanie a rozhodnutie. O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný. O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov.

6.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III. ÚS 571/2015-47 zo dňa 12.04.2016 rozhodol tak, že 1. Základné právo obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 SŽ/11,12/2013 a jeho rozsudkom z 26.02.2015 porušené boli. 2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽ/11, 12/2013 z 26.02.2015 zrušuje a vec vracia

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. 3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 355,73 EUR na účet jej právneho zástupcu Advokátskej kancelárie Bugala – Ďurček. s. r. o. Drotárska cesta 102, Bratislava, v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. 4. Vo zvyšnej časti sťažnosti spoločnosti MAC TV, s. r. o., nevyhovuje.

V odôvodnení nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru konštatuje, že odôvodnenie záveru najvyššieho súdu o neexistencii namietanej prekážky začatého konania a prekážky rozhodnutej veci nemožno z hľadiska ústavnosti považovať za prijateľné, pretože najvyšší súd neposkytol dostatočnú odpoveď na podstatnú námietku v konaní, keď náležité nezdôvodnil, prečo a ako dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nedošlo vydaním dvoch samostatných rozhodnutí vo veci totožného správneho deliktu, a teda k porušeniu zásady *ne bis in idem*. Z rozsudku najvyššieho súdu a ani pred tým z rozhodnutí rady dostatočne nevyplýva, akým spôsobom sa vysporiadali s otázkou totožnosti subjektu porušovateľa – sťažovateľky, ani totožnosti dotknutých práv – práva na ochranu osobnosti a súkromia ako limitov slobody prejavu, totožnosti dotknutého objektu – nositeľa práva na ochranu osobnosti a súkromia. Ani jedno z tu menovaných rozhodnutí nereflektuje existenciu viacerých rozhodnutí rady postihujúcich sťažovateľku za ten istý správny delikt, ktorého sa mala dopustiť informovaním o tej istej udalosti, ale na rozličných vysielacích platformách, prípadne čiastočne inou reportážnou rétorikou. Túto skutočnosť rada neberie do úvahy ani v jednom z rozhodnutí, či už č. RP/082/2013 z 24. septembra 2013 alebo č. RP/083/2013 z 24. septembra 2013, a to ani vo vzťahu k úvahe o ukladanej sankcii.

Ústavný súd dal do pozornosti, že vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru, z odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov Rady Európy 13.02.1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“), ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“; (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976)], trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná

administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd, a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Ústavný súd tiež konštatoval, že pri súbehu správnych deliktov pri nedostatku špeciálnej úpravy v predpisoch upravujúcich správne delikty je potrebné použiť „*analogiae legis*“ trestnoprávnu tzv. absorpčnú zásadu. Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich. Čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom treba posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal i na svoj nález sp. zn. PL. ÚS 106/2011, v ktorom uviedol, že „zásada absorpčná (pohlcovacia), ktorej obsahom je pravidlo, že vyšší, resp. prísnejší trest pohlcuje trest nižší (poena maior absorbet minorem), je opakom kumulačnej zásady a jej uplatnenie je východiskom pri privilegovanom trestaní súbehu. Vyskytuje sa v troch formách, a to ako absorpcia trestných činov, absorpcia trestných sadziieb a absorpcia trestov. Pri uplatnení tejto zásady sa teda páchatel potrestá a trest sa mu uloží iba za trestný čin najprísnejšie trestný. Použitie tejto zásady sa v odbornej literatúre odôvodňuje hlavne tým, že páchatel spáchal ďalší trestný čin bez toho, aby bol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu zo zbiehajúcich sa trestných činov.“ V tomto náleze ústavný súd okrem iného zhrnul slovenskú právnu úpravu trestania súbehu, ktorú je možné aplikovať aj na prípady správneho trestania vo vzťahu k absorpčnej zásade tak, že táto sa vždy použije v prípade jednočinného súbehu, ako aj v prípade viacčinného súbehu.

K namietanému porušeniu práva na slobodu informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že nezistil

porušenie základného práva sťažovateľky na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a v čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru označeným rozsudkom najvyššieho súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky vyhodnotil sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽ/11, 12/2013 z 26.02.2015 za dôvodnú v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorého dôvodu rozhodol tak, že označeným rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v súlade s § 56 ods. 2 a 3 písm. b/ zákona o ústavnom súde označené rozhodnutie zrušil a vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavný súd dospel k záveru, že tvrdené porušenie základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru nemá opodstatnenie, a preto sťažnosti v tejto časti nevyhoveli (bod 4 nález).

7.

Najvyšší súd ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Rady na základe podaného opravného prostriedku, opätovne v intenciách názoru ústavného súdu vyjadreného v uvedenom náleze preskúmal napadnuté rozhodnutia a jemu predchádzajúce správne konania postupom podľa § 492 ods. 1 zákona 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „S.s.p.“) v spojení s § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a v spojení s §§ 250I a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 208-PLO/O-2365/2013 a č.: 209-PLO/O-2366/2013, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 29.09.2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci sú dve samostatné rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup im predchádzajúci, ktorými rozhodnutiami boli navrhovateľovi uložené dve sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinností podľa § 19 ods. 1, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie.

Vychádzajúc zo záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplývajúcich z nálezu sp. zn. III.ÚS 571/2015-47 z 12.04.2016 ústavný súd za najpodstatnejšiu námietku vyhodnotil námietku prekážky začatého konania a veci právoplatne skončenej. Ústavný súd konštatoval, že na skonštatovanie ktorejkoľvek z uvedených sa vyžaduje totožnosť predmetu konania, resp. skutku. Vzhľadom na to, že správne trestanie preberá zásady trestného konania, je potrebné tieto aplikovať aj pre zistenie totožnosti skutku, resp. či v konkrétnej veci ide o jeden alebo viac rôznych a samostatne posudzovaných skutkov. Pri rozhodovaní o administratívnych sankciách by mali byť rešpektované rezolúcie a odporúčania rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (80) 2 o správnej úvahe a odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (91) 1 vo veciach administratívnych sankcií týkajúce sa rozhodovacej činnosti verejnej správy a ochrany práv jednotlivca, napriek tomu, že nie sú súčasťou nášho právneho poriadku. Ústavný súd tiež konštatoval, že na základe námietky sťažovateľky mal najvyšší súd náležité skúmať, či uloženie dvoch samostatných sankcií za jeden a ten istý skutok (čin) je v súlade so zásadami správneho trestania, poukazom na to, že pri skúmaní otázky totožného skutku, resp. toho istého činu a s ňou spätéj zásady *ne bis in idem* je potrebné zohľadniť i právnu úpravu Európskej únie, konkrétne čl. 50 Charty základných práv Európskej únie a čl. 54 až čl. 58 dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14.06.1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu. Nemeckej spolkovej republiky, Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach. Inštitút toho istého činu nadobúda v tejto súvislosti širší medzištátny rozmer. Súdny dvor Európskej únie napr. vo veci *Van Esbroeck*, (C-436/04) dôvodil, že na posúdenie toho, či v určitom prípade ide o ten istý čin, je výlučne relevantné kritérium zhodnosti skutkovej podstaty činov, teda to, či je daný celok okolností navzájom nerozlučiteľne spojených. Skutkovú podstatu činu pritom definujú subjekt, objekt, následok koná konania a tiež spôsob konania.

Pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze č. k. III. ÚS 571/2015-47 zo dňa 12.04.2016 vyslovil svoj právny názor k problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec.

Z obsahu administratívnych spisov najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím č. RP/082/2013 uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktorého porušenia sa dopustil tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 04.03.2013 odvysielal o cca 19:36 hod v rámci programu *Noviny* príspevok s názvom *Nechtiac zrazil kamaráta*, ktorý svojím obsahom a spôsobom spracovania a síce zobrazením utrpenia a autentických prejavov žiaľu matky nad stratou svojho syna – obete tragickej dopravnej nehody, zasiahol do jej ľudskej dôstojnosti.

Žalovaný správny orgán navrhovateľovi ďalším napadnutým rozhodnutím č. RP/083/2013 uložil sankciu tiež za porušenie povinnosti ustanovenej v 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktorého porušenia sa dopustil tým, že v rámci audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie na stránke www.joj.sk v sekcii *NOVINY.SK* a podsekcii *Krimi* dňa 13.03.2013 poskytoval program s názvom *M. (†28) prešiel kamarát. Videla to jeho mama*, ktorý svojím obsahom a spôsobom spracovania a síce zobrazením utrpenia a autentických prejavov žiaľu matky nad stratou svojho syna – obete tragickej dopravnej nehody, zasiahol do jej ľudskej dôstojnosti.

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že navrhovateľ bol sankcionovaný za dva skutky, ktorých sa dopustil tým, keď v rámci televíznej programovej služby JOJ dňa 04.03.2013 o cca 19:36 hod. odvysielal v rámci programu *Noviny* príspevok s názvom *Nechtiac zrazil kamaráta*, a súčasne v rámci audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie na stránke www.joj.sk v sekcii *NOVINY.SK* a podsekcii *Krimi* dňa 13.03.2013 poskytoval program s názvom *M. (†28) prešiel kamarát. Videla to jeho mama*, ktoré skutky Rada kvalifikovala tak, že navrhovateľ ako vysielateľ v oboch prípadoch porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona, keďže odvysielal v rámci programu príspevok, ako aj v rámci audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie poskytol príspevok, ktoré svojím obsahom a spôsobom spracovania - zobrazením utrpenia a autentických prejavov žiaľu matky nad stratou svojho syna – obete tragickej dopravnej nehody, zasiahli do jej ľudskej dôstojnosti.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku poukazom na čl. 50 ods. 5 ústavy namietal, že zo skutkového stavu v danej veci vyplýva, že Rada viedla voči vysielateľovi dve správne

konania, v ktorých vydala 2 samostatné rozhodnutia, hoci v oboch prípadoch išlo o identickú vec a ten istý správny delikt. Tvrdil, že konanie Rady je v priamom rozpore s právom vysielateľa nebyť opätovne stíhaný za totožný správny delikt, a preto predmetné konanie Rady v správnych konaniach, ktoré predchádzali napadnutým rozhodnutiam predstavuje takú vadu konania, ktorá má vplyv na zákonnosť oboch napadnutých rozhodnutí a zároveň predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa § 64 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a/ upozornenie na porušenie zákona, b/ odvysielanie oznamu o porušení zákona, c/ pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d/ pokutu, e/ odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 EUR do 165.969 EUR a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497,- EUR do 49.790 EUR, ak vysielala programy a iné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Podľa § 67 ods. 15 písm. a/ zákona o vysielaní Rada uloží pokutu poskytovateľovi audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie od 500,- EUR do 40.000 EUR, ak poskytuje prostredníctvom svojej audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie programy a iné zložky audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Vychádzajúc z uvedeného pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze vyslovil svoj právny názor, ktorý je záväzný pre danú vec, najvyšší súd v ďalšom konaní postupujúc v intenciách záverov ústavného súdu ustálil, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite nepostupoval v zmysle citovaných právnych noriem, keď zo skutkových okolností vyvodil nesprávny právny záver majúci za následok nezákonnosť rozhodnutí.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 1 S.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolačný súd súčasne rozhodol tak, že konanie o preskúmanie rozhodnutia odporcu zo dňa 05.11.2013 č. RP/083/2013 vylúčil na samostatné konanie, keďže uvedeným nálezom ústavného súdu bolo predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým preskúmanie konanie tohto rozhodnutia bolo vylúčené na samostatné konanie, bolo zrušené v celosti teda aj v tejto časti.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a s § 492 ods. 1 S.s.p. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný. Navrhovateľ vyčíslil náhradu trov konania tak, že žiadal priznať trovy konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku 1.000,- EUR a trovy právneho zastúpenia. Najvyšší súd zaplatený súdny poplatok v dôsledku odpadnutia dôvodu pre zaplatenie súdneho poplatku navrhovateľovi vráti samostatným rozhodnutím. Navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v spojení s § 13a ods. 1, písm. a/, c/, d/, s § 13 ods. 3 a s § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky za tri úkony právnej služby v roku 2013 (prevzatie a príprava vo vzťahu k rozhodnutiu č. RP/082/2013 a č. RP/083/2013, podanie opravného prostriedku na súd) po 130,16,- EUR a režijný paušál po 7,81 EUR za úkon a za jeden úkon právnej služby v roku 2016 (účasť na pojednávaní súdu dňa 29.09.2016 v spojených veciach) 190,67 EUR a režijný paušál 8,58 EUR + DPH, teda v celosti (130,16 x 3 + 7,81 x 3 + 190,67

+ 8,58 x 20%) 735,79 EUR. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov na účet jeho právneho zástupcu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 29. septembra 2016

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková